

A PEFC kritériumai:

1. Az erdei erőforrások fenntartása, lehetséges előmozdítása és ezek hozzájárulása a globális szénkörforgalomhoz.

2. Az erdei ökoszisztéma egészségének és életerejének fenntartása.

3. Az erdők gazdasági funkciójának (fa- és másodlagos termékek) fenntartása és előmozdítása.

4. Az erdei ökoszisztémák diverzitásának fenntartása, megőrzése és lehetséges javítása.

5. Az erdőgazdálkodás védelmi funkcióinak (különösen talaj és víz) megőrzése és lehetséges előmozdítása.

6. Az erdők szocio-ökonómiai funkcióinak és feltételeinek fenntartása.

Az FSC már betört a magyar erdőgazdálkodásba is, hol tart a PEFC?

2004. évben a Fővárosi Bíróság bejegyezte a PEFC Magyarország Egyesületet.

2007 októberében a Tihanyban rendezett FAGOSZ Fakonferencián jelentette be dr. Lengyel Atilla, a PEFC Magyarországi Egyesület főtitkára, hogy a

PEFC Magyarország Egyesület és a NYME RET együttműködése keretében 2007 szeptemberétől megindult a PEFC magyar nemzeti szabvány kidolgozása. A cél az volt, hogy 2008 végére akkreditált PEFC magyar szabvány alapján a gyakorlati erdőtanúsítás regionális egységekben megindulhasson, illetve a faterméklánc-követési tanúsítás elterjedhessen. A szabványrendszer leírja az erdőgazdálkodás tartamos és fenntartható gyakorlatát, illetve követhetővé teszi a fatermék termékpályáját.

A tanúsított erdőgazdálkodó, illetve faipari és fakereskedelmi cég a tanúsítás során önkéntesen vállalja a hazai szabványrendszer betartását. Az önkéntes vállalás teljesítését igazolja a független tanúsító szervezet.

Tudomásom szerint az országban 3 faipari cég rendelkezik PEFC faterméklánc-követési tanúsítással.

Magyarországon a PEFC tanúsítási rendszer kidolgozása még nem fejeződött be, meg kellene vitatni és elfogad-

tatni. Ha működik, lehetőséget ad egyéni, csoportos és régiós tanúsításra is, ami költségsökkentési lehetőség.

A magyar erdőgazdálkodás jelenlegi működése gyakorlatilag megfelelhet a PEFC erdőtanúsítás követelményeinek, nem kell átalakítani, csak ügyes tálalás és dokumentálás szükséges.

Ma a bevezetés feltétele: elsősorban szándék és a tanúsítási díj megfizetése.

Az OEE erre érzékeny szakosztályai kezdeményezhetnék, a magánerdő-tulajdonosok támogathatnák a PEFC Magyarország kiépítését. A szabvány létrehozása néhány millió forintba kerülne, de a PEFC Magyarország Egyesületnek nincs pénze, a gazdálkodóknak kellene összeadniuk.

Kérem a Közönségkapcsolatok Szakosztály tagjait, főleg azokat, akiknél már működik erdőtanúsítási rendszer (FSC, PEFC), búják fel a szakmabeliek figyelmét arra, hogy az erdőtanúsítás valóban tüzeti előnyt és hasznot hoz, és segítsék a PEFC elterjesztését!

Iványi Miklós

Steiner László (1941–2011)

Búcsúzunk tőled, kedves barátunk!

Az erdő a világ legcsodálatosabb életközössége örök, de az erdész, aki szolgálja, sajnos múlandó. Tragédiád a közvélemény előtt csak hír: Steiner László

erdőmérnök a Mecseki Erdészeti Rt. nyugalmazott gazdasági vezérigazgató-helyettese élt 70 évet. Nekünk, munkatársaidnak és barátaidnak így kegyetlen és személytelen. Az erdő ennél méltóságtelebberen mond végső istenhozzádot szolgálainak.

Te elmentél. A szíved eltört. Az az erdei ösvény, amelyen közel 70 évig lépkedtél, és amely hol fényben fürdött, máskor eső áztatta, most véget ért.

Ugye, Kedves Barátunk, így békésebb a hazatérésed!

Ha az életutad nem is volt olyan hosszú, de emberileg és szakmailag annál gazdagabb. Miért volt ez így? Azért mert mindig hittünk a jó Istenben és a családban, mert évszázadon keresztül a közvetlen természetre és a családjunkra voltunk utalva. Az erdésznek nem katarzisa, hanem lelki békéje van szüksége hivatása gyakorlásához. Ezt kaptad meg feleségedtől, Mártitól és leányodtól, Esztertől. Így már érthető volt a belőled sugárzó béke és belső derű, amelyet keretbe foglalt szerénységed.

Hidd el, ezért volt gazdag életutad, szeretettel és tisztelettel övezve. Minden olyan tulajdonságod és erényed megvolt, hogy akár mint lelkipásztor is segítsd munkatársaidat. De nem ezt választottad.

Életed végéig hű szolgája voltál ennek a gyönyörű mediterrán környezetnek. Csak a munkaköröd változott, ahogy érdemeid és gazdag tapasztalataid révén végigjártad nagy ívű pályádat. Mint az Árpádtói erdészet fahasználati műszaki vezetőjének – a mecseki szénbányászat virágkorában 1966–1978 között – naponta kellett igazságot osztani az erdészeti gyakorlat legkeményebb területén, a fahasználati ágazatban a város pereméről szerveződő fakitermelők és a fizetésnapok után néha kezelhetetlen fogatosok között. A csendes szó itt gyakran nem használt. A megszerzett tapasztalat azonban annál többet segített, mert 1979-től kezdődő központi pályafutásod ahhoz a munkaúthoz kapcsolódott, amelyhez kellett az esőben, sárban, fagyban és ködben dolgozó munkások lélektanának ismerete.

Tudtad, hogy a számokkal keretbe foglalt tervek emberi sorsokról is szólnak. 1993-tól jött a legnagyobb kihívás, közgazdasági tanulmányaid koronájaként a Mecseki Erdészeti Rt. gazdasági igazgatója, majd gazdasági vezérigazgató-helyettese lettél.

Ezen időszakod uralkodó hányadát még nem kötötte béklyóba a később felerősödő kegyetlen monetáris politika, a szakemberáldozatokkal járó hatékonysági mutatók mindenhatósága. A szíved közben már biztosan jelzett. Tiszteletre méltó nyugalmad, csendes hangon elmondott érveléseid mögött olyan hatalmas mérvű önuralom állt, amely a több száz éves tölgyet is kikezdte volna.

2000-től kezdődtek békés, nyugdíjas éveid boldog hétköznappal és rád jellemző szolid távlati tervekkel. Megérdemelted.

Betegeskedő szíved miatt szükséged volt a belső békére és harmóniára. A sors más-képp döntött.

Kedves Laci! Örök álmód legyen békés, mert mint erdész tudod, a fák tavasszal ismét kivrágzanak, az élet megy tovább.

A jó Isten nyugtasson békében

Üdv az Erdésznek

Dr. Papp Tivadar erdőmérnök

Huber Mihály (1956–2010)

2010. október 3-án Székesfehérvárott 54 éves korában váratlanul elhunyt Huber Mihály erdész, faipari mérnök.

1956-ban Várpalotán született. Az általános iskolát itt végezte, majd 1970-ben

felvételt nyert Sopronba a Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolába. A középiskola meghatározó volt életében, neves mérnök-tanárok nevelő munkája mellett a humán tárgyakat is magas szinten oktatta a tanári kar. Mindig fogékony volt az irodalom, történelem, ének-zene iránt, ez az irányultság áthatotta személyiségét, igazi humanista volt.

Érettségi után közgazdasági pályával próbálkozott, sikertelenül, egy évig erdészkedett Zámolyon, majd az Erdészeti és Faipari Egyetem Faipari Mérnöki Karára nyert felvételt 1975-ben. Egy év katonáskodás után 1976-ban kezdte meg mérnöki tanulmányait Sopronban.

Évfolyamtársai talpig becsületet, megbízható embernek ismerték, akinek volt tartása és belső kisugárzása. Nem volt bohém, de a közösségi életben mindig aktívan részt vett. A selmeci hagyományokat lelkesen ápolta, a közös nótázások, rendezvények alapembe-

rének számított. Jó társasági ember volt, ugyanakkor érzékeny lélek is, ha megbántották, nehezen engesztelődött ki.

1981-ben, a mérnöki oklevél megszerzését követően egyik évfolyamtársával – és egyben legjobb barátjával – együtt Hajdúböszörményben kezdett faipari üzemből dolgozni. Dunántúli születésű lévén hiányoztak neki a hegyek és a rokonok, fél év elteltével kereste a szülőföldjére való visszatérés lehetőségét. Ez sikerült is, 1982-től 2004-ig a székesfehérvári Garzon bútorgyárban dolgozhatott szakmai tervezőként. 1983-ban a várpalotai bányászkerületben ismerkedett meg Magdival, akivel rövidesen összekötötték sorsukat. Házasságukat négy fiúgyermekkel áldotta meg a Teremtő, akiket nagy szeretetben, egyetértésben neveltek.

2004-ben egy leépítési hullámmal utcára került a gyárból, egy évig munkanélküli volt, majd 2005-ben Csákváron egy nyílászárókat gyártó üzemből tervezőként kapott munkát, itt dolgozott haláláig.

A nehéz években sem szakította meg a kapcsolatot évfolyamtársaival. Ragaszkodott azokhoz, akiket szeretett, találkozóinkra akkor is eljött, mikor nagyon szerény körülmények között éltek. Ekkor sem panaszkodott, nem terhelte a társaságot személyes gondjaival. Magánéleti problémáit is a leghumánusabban igyekezett megoldani. Nem lázadt sorsa ellen, inkább csendesen, belül őrlődött, végül lelke feladta a földi harcot és teste is vele együtt, október 3-án örökre elaludt.

A székesfehérvári Béla úti temetőben 2010. október 16-án vettünk tőle végső búcsút az erdész- és a faiparos himnusz hangjainál. A faiparos évfolyamtársak nevében Bihari Zoltán, az erdész osztálytársak részéről pedig e sorok írója köszönt el Misu barátunktól.

Körödi Sándor

Fábián István (1943–2010)

1943. július 12-én született a Ravazdon. Édesapja az erdőgazdaság helyi erdészeti osztályvezetője volt, és ő is itt ismerkedett először az erdei munkákkal, amikor középiskolai tanulmányai megkezdése előtti

gyakorlatát töltötte.

1958-ban került Sopronba, az erdészeti technikumba, ahol 1962-ben érettségizett és szerezte meg technikus oklevelét.

A technikum elvégzése után a Kisalföldi Erdőgazdaság Dél-hansági Erdészetében kezdett gyakornokként, majd hamarosan a Győri Erdészethez került szakirányító erdésznek. A szakirányítóként töltött évek alatt jól megismerte az akkori termelőszövetkezeti erdőket, az itteni erdőgazdálkodás rendszerét, nehézségeit, problémáit.

Amikor 1971-ben átkerült az Erdőfelügyelőségre természetesen adódott, hogy a termelőszövetkezeti erdők felügyeletét bízták rá. Körzete kiterjedt szinte a megye egész területére, szülőfalujától, Ravazdtól

egészen Fertőd, Kapuvár környéki községéig, egy időben még a Sopron környéki magánerdők is fennhatósága alá tartoztak.

Így aztán nagyon sok helyen ismerték, faluhelyen, mezőgazdasági körökben talán a legismertebb erdész-szakember volt. Még mostanában is gyakran fordul elő, hogy ügyeiket a hivatalba intézni jött idősebb emberek először ő utáná érdeklődnek és jó szívvel emlegetik.

Munkája – a hivatalból adódva – a már említett tsz-erdőkben folyó erdőgazdálkodás engedélyezésének és szakszerű végrehajtásának ellenőrzése volt. A gazdálkodók azonban legkevésbé szigorú ellenőrként látták, sokkal inkább közvetlen, segítőkész munkatársként ismerték, aki szinte baráti kapcsolatot tudott kialakítani az általa felügyelt gazdálkodók többségével.

Hivatali ideje első időszakában a termelőszövetkezetekben nem nagyon voltak erdész képzettségű dolgozók, ezért gyakran kellett besegítenie a beadandó papírok kitöltésében ahhoz, hogy azok időben és jól kitöltve érkezzenek a hivatalhoz. Munkája során mindig segítőkész volt, mindemellett szigorú is tudott lenni, és ha szükségét látta, keményebben is fel tudta hívní a mulasztásokra, hiányosságokra a figyelmet.

Nemcsak a gazdálkodóknak, hanem közvetlen munkatársainak, kollégáinak is szívesen segített, osztotta meg széles körű ismereteit hasznosítandó a felmerülő problémák megoldásában.

A rendszerváltással és a privatizációval járó változásokat követően munkaköre a magánerdő-gazdálkodók felügyeletévé alakult át. Az átmenet a magántulajdon világába nem volt egyszerű feladat, tudatosítani kellett az új tulajdonosokkal, hogy a magán-erdőkre is vonatkoznak törvények, szabályok, amelyeket meg kell ismerni, be kell tartani. Ez bizony néha-néha határozottabb fellépést igényelt részéről, amit igyekezett a lehető legkisebb konfliktusok mellett megoldani, javarészt sikerrel.

1990-es évek közepétől indult be nagy ütemben a magánszektorban az erdőtelepítés, melynek megyei súlypontja a működési körzetében lévő Mórvidékre, Tétre és a környező községekre esett. Ezen erdőtelepítések ügyeinek intézése, hivatalbeli koordinálása legnagyobb részt rá hárult. A pályázatokra adható állami támogatások igazságos elosztása nem mindig ment zökkenőmentesen, az igények és a rendelkezésre álló pénzeszközök nem mindig voltak összhangban. Az így keletkezett konfliktusok levezetéséhez jó érzékre volt szüksége, jó kapcsolatot kellett tartania mind a földtulajdonosokkal, mind azokkal az erdész-kollégákkal, akik az erdőtelepítések kivitelezésében részt vettek.

2004-ben nyugdíjazták, ami után egy ideig még tovább foglalkozott magán-erdő-gazdálkodók ügyeinek intézésével, de időközben súlyos betegség támadta meg szervezete, amelyet már nem tudott leküzdeni.

2010. október 30-án hunyt el, november 12-én a győri köztemetőben családja, nagyszámú barátja, tisztelője körében búcsúztattuk. Emlékét megőriztük.

Greguss László Géza

Tarr József (1933–2010)

1933. február 20-án született a Győr közeli Ménfő községben. Édesapja földműves volt, anyja háztartásbeli. Öten voltak testvérek. Általános iskoláit kitűnőre végezte, de továbbtanulásra nem volt lehetősége,

mivel édesapja korai halála miatt már 15 évesen édesanyjának kellett segítenie a testvérei felnevelésében.

1959–1963-ig bányában dolgozott, majd erdei munkásnak állt a Kisalföldi Állami Erdőgazdaság Ravazdi Erdészetéhez.

Továbbképezte magát, 1965-ben elvégezte Sárváron az erdészeti szakmunkásképző iskolát, ettől kezdve motorfűrész-ként dolgozott mint favágó.

1969-ben megnősült. Két gyermek édesapja lett.

A tanulni vágyás mindig erősen munkálkodott benne, így nehéz fizikai munka és család mellett felnőtt fejtel beiratkozott a Soproni Erdészeti Szakközépiskolába. 1977-ben sikeres érettségi vizsgát tett, majd egy évre rá 1978-ban megszerezte az erdésztechnikusi minősítő oklevelét is. Ezután még egy évig fizikai állományban dolgozott, majd 1979-ben, 46 éves korában nevezték ki területvezető erdésznek, amivel régi álma teljesedett be. A Kisalföldi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság Ravazdi Erdészeténél a Várlátói kerületben másfél évtizedig dolgozott ebben a beosztásban 1993-ban történt nyugdíjba vonulásáig. Szerette a munkáját, boldog volt, hogy álma beteljesedett.

Több éves hosszú, türelemmel viselt betegsége után 2010. január 27-én hunyt el. Emlékét megőrzik az egykori munkatársak, rokonok, a szeretett ravazdi erdő.

Greguss László Géza

Szalai László (1930–2010)

Életének 81-dik évében hosszú betegség után elhunyt Szalai László erdőmérnök, a Nagybjomai Erdészet nyugalmazott igazgatója.

A Somogy megyei Belegen született, szülei földműveléssel

foglalkoztak. A jó eszű fiú Kaposváron, a Tancsics Mihály gimnáziumban érettségizett 1949-ben és felvételt nyert a Soproni Erdőmérnöki Főiskolára. Sikeres államvizsgát 1953 karácsonya előtt két nappal tett.

Erdőmérnöki pályafutását Zamárdiban, az Észak-somogyi Állami Erdőgazdaságnál kezdte. Először erdészvezető-helyettes, majd a központban bér- és munkaügyi előadói munkakört töltött be. 1957 februárjától két éven keresztül a Szőlősgyőröki Erdészet vezetőjeként tevékenykedett.

1959-től a Közép-somogyi, majd átszer-

vezés révén a Dél-somogyi Állami Erdőgazdaság erdőgazdálkodási felügyelője volt 1967 júliusáig. Ezután rövid ideig a HM Veszprémi Erdőgazdaságnál, majd Kaposváron a MÉM Erdészeti Hivatalánál felügyelős-ködött.

1969-től az MN Erdő- Vad- és Mezőgazdaság Kaszópusztai Erdészeténél volt erdészvezető-helyettes. Innen 1978. május 1-én került a SEFAG-hoz. A Nagybajomi Erdészethez lett a vezetője, illetve 1984-től az igazgatója. Ezt a beosztását 1989-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig töltötte be.

A Nagybajomi Erdészethetn elöttött évek alatt kiemelkedő szakemberré, az erdészársadalom meghatározó egyéniségévé vált. Nagy műveltségű ember, jól képzett mérnök volt.

Az erdő ismerete mellett, az ott dolgozókat is tisztelte. Tudott szerényen nyerni, elegánsan veszíteni.

Szolgált a somogyi erdőkért, az erdő érdekében tett mindent, csendben, alázattal.

Erdész munkatársai

Udvari Zoltán (1946–2010)

1946. február 2-án született a Keszthelyi hegységben fekvő Várvolgyön, a falu főle magasodó Rezi vár és Tátika vár árnyékában. A gyönyörű természeti környezet már korán megérintette a lelkét, s ez az

alapélmény befolyásolta pályaválasztásában is. Népés családba született, s így hamar megtanulta, hogy a megosztott csokoládé sokkal édesebb, mint az egyedül elfogyasztott. Az általános iskolás fiút a nyári szünidőben a kora reggel már rendszeresen az erdőn találta, ahol az erdész irányításával az erdősítésekben dolgoztak. Kisebb korában vizet hordott az erdőművelőknek, később már a kézi ápolásokban, sarlózásban, ollózásban maga is részt vett. Elmondása szerint itt tanulta meg megkülönböztetni a csert és a tölgyet.

A mezőgazdasági technikumban tett érettségi után a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára nyert felvételt. Az egyetemen jól tanult, de maradt ideje a sportra is: elsősorban futballozni szeretett. A sport iránti érdeklődése, a selmeci-soproni hagyományok tisztelete és az ehhez kapcsolódó erdésznoták szeretete egész életében elkísérték. Okleveles erdőmérnöki diplomáját 1970-ben szerezte meg. A tanulást később sem hagyta abba, folyamatosan képezte magát. 1979-ben a soproni egyetemen okleveles fahasználati és faanyag-mozgatási szakmérnöki képesítést szerezett.

Első munkahelye a Bács Megyei Állami Építőipari Vállalatnál volt, ahol ösztöndíjas-ként két évet dolgozott műszaki vezető beosztásban. Ezután a MN Veszprémi Erdőgazdaságának Dudari Erdészeténél helyezkedett el szállítási műszaki vezetőként. Kilenc évvel később a Devecseri tsz erdészeti ágazatvezetői posztját foglalta el, ahol több mint

12 éven át tevékenykedett. Utolsó munkahelye a Vértesi Erdészeti és Faipari Zrt. volt. Közel két évet a Sikárosi Fűrészüzem főművezetőjeként dolgozott Pusztavámon, majd 1995-től 2009 végéig, nyugdíjba vonulásáig, a Csákvári Erdészet erdőművelési műszaki vezetőjeként ténykedett.

Szép, teljes szakmai életút jutott osztályrészeül. Az erdőmérnöki tudomány minden ágában, az erdőgazdaság minden ágazatában tevékenykedhetett. Dolgozott útépitésen, erdészeti ágazatvezetőként, és műszaki vezetőként irányította a fahasználati, a mag-csemete, az erdőművelési és a fafeldolgozási ágazatot is. A másodlagos erdei haszonvételek közül a faszérmelést és a bányászatot is vezette. Pályája végén a vadgazdálkodásban és a vadászatban is tevékenykedett. Emellett kitűnően ismerte a különféle kőzeteket és ásványokat, és szívesen gyűjtötte őket. Kiválóan ismerte a gombákat is, nagy szakértelemmel segített másoknak is a gombák felismerésében.

Nem volt karrierista, soha sem gázolt át másokon és nem volt elvtelen ember. A Dudari Erdészethetn az erdészvezetői beosztáshoz be kellett volna lépnie a pártba, de ezt ő sem akkor, sem később a többszöri agitáció ellenére sem tette meg. Szerényen, csendesen, becsületesen élt és dolgozott. A munkásokkal jó kapcsolatokat ápol, szociálisan érzékeny vezető volt. Keze nyomát viseli számos jól sikerült erdőfelújítás és fiatal erdő, melyek sok embernek okoznak örömet.

A vértesi kollégák és a Csákvári Erdészeti dolgozói nevében búcsúzunk Tőled!

Tamás Antal

Varga László (1931–2010)

79 éves korában, rövid szenvedés után 2010. október 8-án, Keszthelyen elhunyt Varga László, a Bakonyerdő jogelődje a Balatonfelvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság (BEFAG) nyugdíjas erdésztechnikusa.

Megrendülten, mély részvétellel október 15-én búcsúztattuk a keszthelyi Szent Miklós temetőben. Utolsó útjára több száz ember kísérte el.

1931-ben született Aszófőn földműves családban. Itt végezte az elemi iskolát, majd Balatonfüreden a polgári iskolát. Ezt követően erdész szakiskolába járt.

Első munkahelye a Pápai Erdőgazdaság Kupi Erdészete volt. Itt ismerkedett a szakmával, az erdész feladataival és közben töltötte a katonaidőt.

Ezután a Monostorapáti Erdészethetn szállításvezetői munkakört látott el. Ezt követően az 1955–77 közötti időszakban a Keszthelyi Erdőgazdaság, majd a BEFAG központjában fásítási előadó volt.

Fásítási előadóként munkájához tartozott – többek között – a Tapolcai medence, a Zánkai Úttörőtábor, a Balatonfüredi Tagore sétány, a Balaton északi részén lévő csatornák és még több kiemelt terület fásítási munkáinak irányítása.

Szakmai ismereteinek bővítése érdekében a Soproni Erdészeti Technikum levelező tagozatán 1959-ben technikus oklevelet szerzett. Választott szakmája teljes pályafutása során, számára hivatást jelentett.

Minden munkakörét nagy szakmai hozzáértéssel, szorgalmasan, lelkiismeretesen, fegyelmezetten látta el, ennek elismeréseként Kiváló Dolgozó és Kiváló Fásító kitüntetést kapott.

1977-től nyugdíjba vonulásáig a BEFAG Szakszervezeti Bizottságának titkára volt. Munkássága ebben a feladatkörben teljesedett ki. Segítőkéss, mások gondjára, problémájára figyelő, másokkal együtt érző emberként, határozottan, becsülettel és emberséggel, eredményesen képviselte munkatársai érdekeit, de széles körű szakmai tapasztalatai, felkészültsége alapján mindig egyensúlyt tudott tartani a vállalati és a dolgozói érdekek között. Ebben az időben a vállalati alkalmazottak létszáma meghaladta a 3000 főt.

Széles látókörű, szakmailag felkészült, higgadt emberként, ugyanakkor józan értéktéttel tudott eljárni, a vállalat teherbíró képességét is figyelembe véve: a bérfejlesztések, az egyéb juttatások, támogatások, segélyek, üdülési lehetőségek, jutalmazások, kitüntetések odaítélése során.

A vállalat életében kellemes, a közösséget összetartó események, mint a majális jellegű sportnap, a nyugdíjas találkozó, a vállalati ünnepek megszervezésében, lebonyolításában mindig jelentős munkát vállalt.

Munkatársai, a fizikai dolgozóktól a vállalati vezetőkig, tisztelték és becsülték, de személye a vállalaton kívül is ismert és elismert volt. Kitüntetései is ezt jelzik: FM és MEDOSZ Dicsőő Oklevelek és 1982-ben a Munkaérdemrend Ezüst fokozata.

Szívesen vadászott, de mindig mértéktartóan és fegyelmezetten, tiszteletben tartava vadásztársai, az erdő és vadállomány érdekeit és lehetőségeit.

1976-ban elvégezte az Erdészeti és Faipari Egyetem Felsőfokú Vadgazdálkodási Tanfolyamát.

1970-től 1990-ig a vadásztársaságban titkár, illetve vadászmeister volt.

1975-ben Nimród Vadászérem kitüntetést kapott.

1952-től tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek.

Családját gondoskodó szeretettel vette körül, példás családi életet élt. Házasságából két fiúgyermek született.

2005. évben elveszítette szeretett feleségét, akit betegsége idején nagy odaadással ápol. Ettől kezdve egészsége is megrendült, de erős akarattal próbálta a feladatait továbbra is ellátni. A családi kapcsolatok mellett gondosan ápolta a baráti, munkatársi kapcsolatokat is. Maradékidejét a szeretet, a tisztesség, a barátság erejében.

Távózása nagy veszteség a családnak, a barátoknak, a kollégáknak egyaránt. Nem tűnik már fel többé szálfá természetével, barátságos mosolyával.

Emlékét szeretettel és kegyelettel megőrizzük.

Nyugodjon békében!

Zachar Miklós